సుప్రీం కోర్టు నివేదికలు

శ్రీ సుధాన్సు శేఖర్ సింగ్ డియో

1960

వర్సెస్

సెప్టెంబర్ 21

ది స్టేట్ ఆఫ్ ఒరిస్సా మరియు మరొకరు

[ఎస్.కె. దాస్, ఎమ్. హిదయతుల్లా, కె.సి. దాస్ గుప్తా, జె.సి. షా, మరియు ఎన్. రాజగోపాల్ అయ్యంగార్, న్యాయమూర్తులు]

వ్యవసాయ ఆదాయపు పన్ను – భారత రాష్ట్ర మాజీ పాలకుడు – పన్నుల నుండి మినహాయింపు – ఆధారిత రాష్ట్ర పన్నుల ఒప్పందం — న్యాయమైనదేనా – "వ్యక్తి" యొక్క నిర్వచనం – "పాలకుడు" మినహాయించబడిందా – "ఒరిస్సా వ్యవసాయ ఆదాయపు పన్ను చట్టం , 1947 (ఒరిస్సా 24/1947), విభాగములు 2 (ఐ), 3 – భారత రాజ్యాంగం, ఆర్టికల్స్ 291, 362, 363.

డిసెంబరు 15, 1947న, పూర్వపు సోనేపూర్ రాష్ట్ర పాలకుడు , అప్పీలుదారు, విలీన ఒప్పందాన్ని అమలు చేశాడు , దీని ద్వారా భారత ప్రభుత్వం రాష్ట్ర భూభాగంపై పూర్తి సార్వభౌమ హక్కులను పొందింది, అయితే అప్పీలుదారుకు చెందిన ప్రైవేట్ ఆస్తుల యాజమాన్యం మరియు పూర్తి అనుభవం మరియు 1947 ఆగస్ట్ 15కి ముందు అతను అనుభవించిన వ్యక్తిగత హక్కులు , అధికారాలు, గౌరవాలు మొదలైనవి అతనికి ఆర్టికల్ 4 మరియు 5 క్రింద హామీ ఇవ్వబడ్డాయి. ఒరిస్సా వ్యవసాయ ఆదాయపు పన్ను చట్టం , 1947, ఈ మధ్యకాలంలో ఒరిస్సా ప్రావిన్స్ శాసనసభచే రూపొందించబడింది మరియు డిసెంబర్ 30, 1949న ఒరిస్సా గవర్నర్‌చే ప్రకటించబడిన ఆర్డినెన్స్ కారణంగా, ఈ చట్టం విలీనమైన ఒరిస్సాకు వర్తిస్తుంది. రాష్ట్రాలు. చట్టంలోని విభాగం 2(1) "వ్యక్తి"ని భారత రాష్ట్ర పాలకుడితో సహా నిర్వచించింది, అయితే లాస్ ఉత్తర్వు యొక్క అనిసరణ, 1950 ద్వారా భారతీయ రాష్ట్రాల పాలకుల సూచన జనవరి 26, 1950 నుండి తొలగించబడింది. అప్పీలుదారు చట్టంలోని నిబంధనల ప్రకారం వ్యవసాయ ఆదాయంపై పన్ను విధించాల్సిన బాధ్యత తనకు లేదని వాదించారు, ఎందుకంటే (1) సోనేపూర్ రాష్ట్ర పాలకుడిగా , అతను తన రాష్ట్రం విలీనానికి ముందు , అతని ప్రైవేట్ ఆస్తికి సంబంధించి పన్ను విధించే బాధ్యత నుండి తప్పించుకున్నాడు మరియు పన్నుల నుండి అతని నిరోదించే విధంగా ఆర్టికల్ 4 మరియు 5 ద్వారా విలీన ఒప్పందం హామీ ఇవ్వబడింది ; మరియు), చట్టం యొక్క , (2) విభాగం 2 యొక్క సవరణ ద్వారా నిబంధన 2 (1 అతను చట్టం అర్థంలో "వ్యక్తి" కాదు మరియు అందువలన అతను వ్యవసాయ ఆదాయ-పన్ను చెల్లించాల్సిన బాధ్యత లేదు.

జరిగినది: (i) విభాగం 2, నిబంధన (i), లో "వ్యక్తి" యొక్క నిర్వచనంలో సవరణ . ఈ చట్టం మాజీ భారతీయ రాష్ట్రాల పాలకులను పన్ను చెల్లించాల్సిన బాధ్యత నుండి మినహాయించాలనే ఉద్దేశ్యంతో కాదు, కానీ చట్టం అమలులోకి వచ్చినప్పటి నుండి సంభవించిన రాజకీయ మార్పు దృష్ట్యా ఎటువంటి నిబంధనను తొలగించడానికి ఆచరణాత్మక ప్రాముఖ్యత మాత్రమే రూపొందించబడింది.. చట్టంలో ఎక్స్‌ప్రెస్ మినహాయింపు నిబంధన లేనందున , అప్పీలుదారు అతను "వ్యక్తి" కానందున పన్ను నుండి మినహాయింపును క్లెయిమ్ చేయలేకపోయాడు.

(2) ఆర్టికల్స్ 4 మరియు 5 ద్వారా హామీ ఇవ్వబడిన అధికారాలు. విలీన ఒప్పందంలోని మాజీ పాలకుడిగా అప్పీలుదారు యొక్క వ్యక్తిగత అధికారాలు మాత్రమే మరియు ఈ అధికారాలు అతని ప్రైవేట్ ఆస్తికి విస్తరించవు.

విశ్వేశ్వర్ రావు వర్సెస్ మధ్యప్రదేశ్ రాష్ట్రం, [1952] ఎస్ సి ఆర్ 1020, అనుసరించినది.

(3) విలీన ఒప్పందంపై ఆధారపడి పన్నులను నిరోధించుటకు అప్పీలుదారు చేసిన దావా న్యాయమైనది కాదు.

సివిల్ అప్పీల్ అధికార పరిధి: సివిల్ అప్పీల్స్ నంబర్. 307 నుండి 309/1958.

ఒ.జె.సి. నం. 16, 19, 137 మరియు 61/1954 లలో ఒరిస్సా ఉన్నత న్యాయస్థానం ఆగస్టు 1, 1956 నాటి తీర్పు మరియు ఆర్డర్ నుండి అప్పీలు.

అప్పీలుదారు కోసం *సి.బి. అగర్వాలా* మరియు *పి.సి. అగర్వాలా* (C. A లలో సంఖ్యలు 307 to 309/58).

ప్రతివాదులు (అన్ని అప్పీళ్లలో) *ఎన్.సిచటర్జీ, జె.హెచ్. ఉమ్రిగర్* మరియు *ట్,ఎం. సేన్.*

1960. సెప్టెంబర్ 21. న్యాయస్థానం తీర్పును వెలువరిచినది

షా, న్యాయమూర్తి.–ఇది రాజ్యాంగములోని 132 ఆర్టికల్ కింద ఒరిస్సా ఉన్నత న్యాయస్థానం న్యాయస్థానం జారీ చేసిన ఫిట్‌నెస్ సర్టిఫికెట్‌తో దాఖలు చేసిన మూడు అప్పీళ్ల సమూహం.

ఒరిస్సా ప్రావిన్స్ లెజిస్లేచర్ ఒరిస్సా వ్యవసాయ ఆదాయపు పన్ను చట్టం 26/1947 ను రూపొందించింది – ఇకపై ఒరిస్సా ప్రావిన్స్‌లో ఉన్న భూముల నుండి పొందిన వ్యవసాయ ఆదాయంపై ఆదాయపు పన్ను విధించే చట్టంగా సూచించబడుతుంది. ఈ చట్టం జూలై 10, 1947 నుండి అమలులోకి తీసుకురాబడింది. విభాగం 3, ద్వారా వ్యవసాయ ఆదాయ–పన్ను రేటు లేదా

షెడ్యూల్‌లో పేర్కొన్న రేట్లలో ప్రతి వ్యక్తి యొక్క మునుపటి సంవత్సరం మొత్తం ఆదాయంపై ప్రతి ఆర్థిక సంవత్సరానికి చెల్లించబడుతుంది. ఆ సెక్షన్‌లోని నిబంధన ప్రకారం , కేంద్ర ప్రభుత్వం లేదా రాష్ట్ర ప్రభుత్వం లేదా ఏదైనా స్థానిక అధికారం యొక్క వ్యవసాయ ఆదాయం 'పన్ను నుండి మినహాయించబడింది. విభాగం 2, క్లాజ్ (1), ఒక భారతీయ రాష్ట్ర పాలకుడితో సహా "వ్యక్తి"ని నిర్వచించారు. ఈ మూడు అప్పీళ్లలో అప్పీలుదారు సోనేపూర్ రాష్ట్ర మాజీ పాలకుడు. ఆగష్టు 15, 1947న భారతదేశ డొమినియన్ స్థాపన తర్వాత , సోనేపూర్ రాష్ట్ర పాలకుడిగా అప్పీలుదారుడు. , డొమినియన్‌లో ప్రవేశానికి ఒక సాధనాన్ని అమలు చేశాడు – రక్షణ , విదేశీ వ్యవహారాలు మరియు కమ్యూనికేషన్‌లు అనే మూడు అంశాలకు పరిమితం చేయబడింది. డిసెంబరు 15, 1947న, అతను విలీన ఒప్పందాన్ని అమలు చేశాడు , దీని ద్వారా సోనేపూర్ రాష్ట్రం యొక్క భూభాగం భారతదేశ డొమినియన్ భూభాగంలో విలీనం చేయబడింది. విలీన ఒప్పందం ద్వారా , భారత ప్రభుత్వం రాష్ట్ర భూభాగంపై పూర్తి సార్వభౌమ హక్కులను పొందింది, అయితే అప్పీలుదారుకు చెందిన ప్రైవేట్ ఆస్తుల యాజమాన్యం మరియు వాటిని పూర్తిగా అనుభవించడం ఆర్టికల్ 3 , కింద అతనికి హామీ ఇవ్వబడిన ఒప్పందం కింద ఉంది. 1947 ఎక్స్‌ట్రా ప్రొవిన్షియల్ జ్యూరిస్డిక్షన్ యాక్ట్ 47 ద్వారా అందించబడిన అధికారాలను ఉపయోగించి, భారత ప్రభుత్వం మార్చి 23, 1948 నాటి నోటిఫికేషన్ ద్వారా ఒరిస్సా రాష్ట్ర ప్రభుత్వానికి సోనేపూర్ రాష్ట్రంతో సహా విలీనమైన ఒరిస్సా రాష్ట్రాలకు పూర్తి అధికారాలను అప్పగించింది. విలీన రాష్ట్రాలకు ఒరిస్సా ప్రావిన్స్ ప్రభుత్వం జనవరి 19, 1949 నుండి చట్టం యొక్క 1 మరియు చట్టం యొక్క మిగిలిన నిబంధనలు ఏప్రిల్ 1, 1949 తేదీ నోటిఫికేషన్ ద్వారా వర్తింప జేసింది. ఈలోగా, సవరణ ద్వారా , రెండు కొత్త సెక్షన్లు , విభాగం 290 (ఎ) మరియు విభాగం290(బి) భారత ప్రభుత్వ చట్టం, 1935లో పొందుపరచబడ్డాయి. తద్వారా విలీనమైన రాష్ట్రం అన్ని విధాలుగా నిర్వహించబడుతుందని శాసనం ఆదేశం ద్వారా నిర్దేశించే అధికారం భారత గవర్నర్ జనరల్‌కు ఇవ్వబడింది. భారత గవర్నర్ జనరల్ సెక్షన్లు 290(ఎ) మరియు 290(బి) కింద అధికారాన్ని అమలు చేస్తున్నారు మరియు జూలై 27, 1949న సోనేపూర్ రాష్ట్రంతో సహా విలీనమైన ఒరిస్సా రాష్ట్రాలు ఆగస్టు 1 నుండి అమలులోకి వచ్చే విధంగా ఒరిస్సా ప్రావిన్స్‌లో భాగమైనట్లుగా అన్ని విధాలుగా నిర్వహించ బడతాయని , అది ఆగస్టు , 1, 1949 నుండి అమలులోకి వస్తుఇందని ఉత్తర్వు, జారీ చేయబడింది. డిసెంబర్ 30, 1949న, ఒరిస్సా గవర్నర్ 1949 నాటి ఆర్డినెన్స్ నెం. 4 ను విలీనమైన ఒరిస్సా రాష్ట్రాలకు వర్తింప జేయడానికి వ్యవసాయ ఆదాయపు పన్ను చట్టం , 1947ను అందజేస్తూ ప్రకటించారు. ఈ ఆర్డినెన్స్ తర్వాత ఒరిస్సా విలీన రాష్ట్రాల (చట్టాలు) చట్టం , 16/1950 ద్వారా భర్తీ చేయబడింది. అప్పీలుదారుని వ్యవసాయ ఆదాయపు పన్ను అధికారి అతని వ్యవసాయ ఆదాయాన్ని తిరిగి ఇవ్వడానికి పిలిచారు. అప్పీలుదారు వ్యవసాయ ఆదాయ–పన్ను చెల్లించాల్సిన బాధ్యతను వివాదం చేశాడు మరియు రిటర్న్‌ను అందించడానికి నిరాకరించాడు. వ్యవసాయ ఆదాయపు పన్ను అధికారి అప్పీలుదారు ఆధీనంలో ఉన్న భూముల

నుండి వచ్చిన ఆదాయంపై విచారణ జరిపి , 1949-50 నుండి 1953-54 సంవత్సరాల వరకు పన్ను చెల్లించాలని అంచనా వేశారు. అతను 1949-50 మరియు 1950-51 సంవత్సరాల్లో తన రిటర్నులను సమర్పించడంలో విఫలమైనందుకు అప్పీలుదారుపై జరిమానా విధించారు. అతనిపై పన్నును అంచనా వేసి , జరిమానా చెల్లించాల్సిందిగా ఆదేశించడాన్ని వ్యతిరేకిస్తూ , అప్పీలుదారుడు సంబల్‌పూర్ లోని వ్యవసాయ ఆదాయపు పన్ను అసిస్టెంట్ కలెక్టర్‌కి అప్పీలు చేయడానికి ప్రాధాన్యతనిచ్చారు. ఆ అప్పీళ్లను ఆ అధికారి తోసిపుచ్చారు. కమర్షియల్ టాక్సెస్ కలెక్టర్ , కటక్ మరియు బోర్డ్ ఆఫ్ రెవెన్యూకి రివిజన్ దరఖాస్తులు విఫలమయ్యాయి.

అప్పీలుదారు వరుసగా 1949-50, 1950-51, 1951-52 మరియు 1952-53 సంవత్సరాల్లో పన్నుల అధికారులు చేసిన మదింపులను సవాలు చేస్తూ 1954లోని 17, 16, 19 మరియు 137 దరఖాస్తులలో నాలుగు పిటిషన్లు దాఖలు చేశారు మరియు మరో రెండు పిటిషన్లు వరుసగా 1949-50 మరియు 1950-51 సంవత్సరాలకు జరిమానా విధించే ఉత్తర్వులకు వ్యతిరేకంగా నం. 18 మరియు 138/1954 దాఖలు చేశరు . ఈ ఆరు పిటిషన్లు , మరికొన్ని దరఖాస్తులను ఒరిస్సా ఉన్నత న్యాయస్థానం డివిజన్ బెంచ్ విచారించింది. విలీన ఒప్పందం ప్రకారం ప్రైవేట్ ఆస్తుల పూర్తి యాజమాన్యం , వినియోగం మరియు అనుభవం యొక్క హామీ ద్వారా అప్పీలుదారు యొక్క ఆస్తులు చట్టం ద్వారా విధించబడిన పన్ను చెల్లించాల్సిన బాధ్యత నుండి మినహాయించ బడలేదని మరియు ఎక్స్‌ప్రెస్ నిబంధన లేనప్పుడు , భూముల నుండి అతని ఆదాయం పై వ్యవసాయ ఆదాయ-పన్ను చెల్లించవలసి ఉంటుంది అని ఉన్నత న్యాయస్థానం పేర్కొంది. అప్పీలుదారు మాజీ ఒరిస్సా రాష్ట్ర పాలకుడైనప్పటికీ, చట్టం యొక్క అర్థంలో అతను "వ్యక్తి" అని మరియు వ్యవసాయ ఆదాయ-పన్ను చెల్లించాల్సిన బాధ్యత ఉందని ఉన్నత న్యాయస్థానం పేర్కొంది. 1950-51, 1951-52 మరియు 1952-53 అసెస్‌మెంట్ సంవత్సరాలలో వ్యవసాయ ఆదాయపు పన్ను చెల్లించడానికి అప్పీలుదారు యొక్క బాధ్యతను సవాలు చేస్తూ దాఖలైన దరఖాస్తులను న్యాయమూర్తులు తోసిపుచ్చారు మరియు వారు 1949-50 సంవత్సరానికి సంబంధించి అసెస్‌మెంట్ క్రమాన్ని మరియు 1949-50 మరియు 1950-51 సంవత్సరాలకు సంబంధించి జరిమానా విధించే ఉత్తర్వులు రద్దు చేశారు. 1950-51, 1951-52 మరియు 1952-53 సంవత్సరాలకు సంబంధించి అసెస్‌మెంట్‌లను పక్కన పెట్టడానికి దరఖాస్తులను కొట్టివేసే ఉత్తర్వులకు వ్యతిరేకంగా , ఈ అప్పీళ్లకు రాజ్యాంగంలోని 132 ఆర్టికల్ కింద ఉన్నత న్యాయస్థానం మంజూరు చేసిన సర్టిఫికేట్‌తో ప్రాధాన్యత ఇవ్వబడింది.

అప్పీలుదారు నిస్సందేహంగా ఆగష్టు 15, 1947 కి ముందు భారతీయ రాష్ట్రానికి పాలకుడు , కానీ అతను డిసెంబర్ 15, 1947న అమలు చేసిన విలీన ఒప్పందం కారణంగా అతని సార్వభౌమాధికారం ఆర్టికల్ 1 ద్వారా మాసిపోయింది . విలీన ఒప్పందంలోని నిబంధనలలో ,

అప్పీలుదారు పూర్తి మరియు ప్రత్యేక అధికారం , అధికార పరిధి మరియు అధికారాన్ని మరియు రాష్ట్ర పాలనకు సంబంధించి మరియు నియమిత రోజున రాష్ట్ర పరిపాలనను బదిలీ చేయడానికి అంగీకరించారు. చెప్పబడిన రోజు నుండి , డొమినియన్ ప్రభుత్వం రాష్ట్ర పాలనకు సంబంధించి అధికారం, అధికారం మరియు అధికార పరిధిని అటువంటి విషయాలలో మరియు ప్రభుత్వం తగినదిగా భావించిన సంస్థ ద్వారా వినియోగించు కోవడానికి సమర్థంగా మారింది. ఆర్టికల్ 3,ద్వారా అప్పీలుదారు విలీన తేదీ నాడు తనకు చెందిన అన్ని ప్రైవేట్ ఆస్తుల (కానీ రాష్ట్ర ఆస్తులకు కాదు) పూర్తి యాజమాన్యం , ఉపయోగం మరియు అనుభవానికి అర్హులు. ఆర్టికల్ 5 , ద్వారా డొమినియన్ ప్రభుత్వం చట్టం మరియు ఆచారాల ప్రకారం , రాష్ట్రం యొక్క గాడికి మరియు అప్పీలుదారు యొక్క వ్యక్తిగత హక్కులు , అధికారాలు, గౌరవాలు మరియు బిరుదుల ప్రకారం వారసత్వానికి హామీ ఇచ్చింది. ఇది ఆర్టికల్ 4 ద్వారా అందించబడింది . "రాజా, రాణి, రాజమాత, యువరాజా మరియు యువరాణి 1947 ఆగస్టు 15వ తేదీకి ముందు వెంటనే రాష్ట్ర భూభాగాలలో లేదా వెలుపల అనుభవించే అన్ని వ్యక్తిగత అధికారాలకు అర్హులు".

అప్పీలుదారు సోనేపూర్ రాష్ట్ర పాలకుడిగా , తన రాష్ట్రం విలీనానికి ముందు , తన భూభాగంలో మరియు వెలుపల తన ప్రైవేట్ ఆస్తికి సంబంధించి పన్ను విధించే బాధ్యత నుండి తప్పించుకున్నాడని వాదించాడు. అతను పాలకుడిగా తన రాష్ట్రంలోని తన ఆస్తికి సంబంధించి ఒక విదేశీ రాష్ట్రంలో ఉంది, మరియు రాష్ట్రం వెలుపల ఉన్న తన ఆస్తికి సంబంధించి అంతర్జాతీయ చట్టం యొక్క నియమాల ప్రకారం, అతను సమర్పించిన ఆస్తి ఒక రాష్ట్ర పాలకుడి ఆస్తులపై పన్ను విధించకుండా కాపాడుతున్నాడని అతను పేర్కొన్నాడు. అప్పీలుదారు ఆర్టికల్స్ 4 మరియు 5 ద్వారా డొమినియన్ ప్రభుత్వం 1947 ఆగస్టు 15వ తేదీకి ముందు వెంటనే భూభాగంలో లేదా వెలుపల అనుభవించిన అతని వ్యక్తిగత హక్కులు , అధికారాలు, గౌరవాలు మరియు బిరుదులకు హామీ ఇచ్చింది మరియు ఒరిస్సా రాష్ట్రం లేదా అతని ప్రైవేట్ ఆస్తిపై పన్ను విధించే ప్రయత్నానికి హామీ ఇచ్చింది అని చెప్పారు , కేంద్ర ప్రభుత్వం ఆ హామీని ఉల్లంఘించింది. అప్పీలుదారు ఈ హామీని అమలు చేయడానికి , రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 362 లో పొందుపరచ బడిందని అతను పేర్కొన్న విలీన ఒప్పందం యొక్క వెలుగులో అన్ని చట్టాలను తప్పనిసరిగా అర్థం చేసుకోవాలి మరియు అతను పన్ను చెల్లించాల్సిన బాధ్యత నుండి తప్పక మినహాయించబడాలి, అయినప్పటికీ శాసనసభ ద్వారా దాని తరపున స్పష్టమైన నిబంధన ఏదీ చేయబడలేదు. మా దృష్టిలో, అప్పీలుదారు లేవనెత్తిన వివాదాలకు బలం లేదు. ఆర్టికల్స్ 4 మరియు 5 ద్వారా హామీ ఇవ్వబడిన అధికారాలు మాజీ పాలకుడిగా అప్పీలుదారు యొక్క వ్యక్తిగత అధికారాలు మరియు ఆ అధికారాలు అతని వ్యక్తిగత ఆస్తికి విస్తరించవు. ఆర్టికల్ 4 యొక్క వివరణపై లేవనెత్తిన ఇదే విధమైన వివాదంతో వ్యవహరించడంలో ఖైరాగఢ్ పాలకుడు కుదుర్చుకున్న విలీన ఒప్పందంలోని (ఇది ఆర్టికల్ 4 నిబంధనలతో సమానంగా ఉంటుంది అప్పీలుదారు ద్వారా అమలు

చేయబడిన ఒప్పందం), ఎస్.ఆర్ దాస్, న్యాయమూర్తి., (అప్పుడు అతను ఉన్నట్లుగా), *విశ్వేశ్వర్ రావు వర్సెస్ మధ్యప్రదేశ్ రాష్ట్రం (* [1952] SCR 1020, 1054.): ద్వారా గమనించబడింది.

"తగిన గౌరవాన్ని కలిగి ఉండాల్సిన హామీ లేదా విశేషాధికారం వ్యక్తిగత హక్కులు , అధికారాలు మరియు పాలకుడి గౌరవాలకు పరిమితం చేయబడింది. ఇది వ్యక్తిగత హక్కులకు భిన్నమైన వ్యక్తిగత ఆస్తికి విస్తరించదు".

ఈ చట్టం "ప్రతి వ్యక్తి" వ్యవసాయ ఆదాయంపై వ్యవసాయ ఆదాయ-పన్ను చెల్లించాల్సిన బాధ్యతను విధిస్తుంది. నిబంధనల 3 ప్రకారం , కేంద్ర ప్రభుత్వం , రాష్ట్ర ప్రభుత్వం మరియు స్థానిక అధికారుల వ్యవసాయ ఆదాయం పన్ను నుండి మినహాయించబడింది , అయితే ఈ మినహాయింపు ఏ ఇతర సంస్థకు లేదా వ్యక్తికి విస్తరించబడదు. "వ్యక్తి" అనే వ్యక్తీకరణ యొక్క నిర్వచనంలో వాస్తవానికి విభాగం 2 క్లాజ్ (1) లో అమలు చేయబడినట్లు ఇది ఒక భారతీయ రాష్ట్ర పాలకుడు స్పష్టంగా చేర్చబడ్డాడు మరియు లాస్ ఆర్డర్ , 1950 యొక్క అడాప్టేషన్ ద్వారా , జనవరి 26, 1950 నుండి భారతీయ రాష్ట్రాల పాలకుల సూచన తొలగించబడింది. కానీ ఆ సవరణ ద్వారా , పాలకులను మినహాయించే ఉద్దేశ్యం చెల్లించాల్సిన బాధ్యత నుండి భారతీయ రాష్ట్రాలు వ్యవసాయ ఆదాయపు పన్ను, మా తీర్పులో , నిరూపించబడలేదు. చట్టం అమలులోకి వచ్చిన తేదీల మధ్య మరియు లాస్ ఆర్డర్ యొక్క అడాప్టేషన్ , 1950, సుదూర ప్రభావంతో అనేక రాజకీయ సంఘటనలు చోటుచేసు కున్నాయి, దీని పర్యవసానంగా అప్పీలుదారు భారతీయ రాష్ట్రానికి పాలకుడిగా ఆగిపోయాడు. జనవరి 26, 1950న, అడాప్టేషన్ ఆఫ్ లాస్ ఆర్డర్ , 1950 అమలులోకి వచ్చిన తేదీ , భారతదేశంలో ఏ రాష్ట్రాలు లేవు. భారతీయ రాష్ట్రాల పూర్వపు పాలకుల సార్వభౌమాధికారం హరించబడింది మరియు వారి భూభాగాలు, ఇండియన్ యూనియన్‌లో విలీనం చేయబడ్డాయి. విభాగం. 2, క్లాజ్ (1) లో "వ్యక్తి" నిర్వచనంలో సవరణ పన్ను చెల్లించాల్సిన బాధ్యత నుండి మాజీ భారతీయ రాష్ట్రాల పాలకులను మినహాయించే లక్ష్యంతో చట్టం చేయలేదు: ఇది కేవలం వీరికి మాత్రమే చేయబడింది; రాజకీయ మార్పుల దృష్ట్యా , ఆచరణాత్మక ప్రాముఖ్యత లేని నిబంధనను తొలగించండి. పన్ను చెల్లించాల్సిన బాధ్యత చట్టం ద్వారా విధించబడుతుంది మరియు చట్టంలో అప్పీలుదారుకు అనుకూలంగా ఎటువంటి ఎక్స్‌ప్రెస్ మినహాయింపు లేదు. అతను "వ్యక్తి" కానందున మినహాయింపు కోసం అప్పీలుదారు యొక్క వాదనను కొనసాగించలేము.

రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 362 అందిస్తుంది:

"చట్టాలను రూపొందించడానికి ఒక రాష్ట్రం యొక్క పార్లమెంటు లేదా శాసనసభ అధికారాన్ని ఉపయోగించడంలో లేదా యూనియన్ లేదా రాష్ట్రం యొక్క కార్యనిర్వాహక అధికారాన్ని

ఉపయోగించడంలో, తగిన గౌరవం హామీకి లేదా భారతీయ రాష్ట్ర పాలకుని వ్యక్తిగత హక్కులు , అధికారాలు మరియు గౌరవాలకు సంబంధించి ఆర్టికల్ 291 లో సూచించబడిన ఏదైనా అటువంటి ఒడంబడిక లేదా ఒప్పందానికి హామీ ఇవ్వబడుతుంది."

రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 291 రాజ్యాంగ చెల్లింపు ప్రారంభానికి ముందు ఏదైనా ఒడంబడిక లేదా ఒప్పందం ప్రకారం భారతదేశం యొక్క ఆధిపత్యం పాలకుల గోప్య పర్స్ తో వ్యవహరిస్తుంది , దీని చెల్లింపు రాజ్యాంగం యొక్క ప్రభుత్వం మంజూరు చేసిన లేదా హామీ ఇచ్చినట్లు పన్ను నుండి ఉచితం. రాజ్యాంగం తర్వాత చట్టాలను రూపొందించడంలో "ఏదైనా ఒడంబడిక లేదా ఒప్పందం కింద ఇచ్చిన హామీ లేదా విశేషాధికారం తగిన గౌరవం కలిగి ఉండాలని" ఆర్టికల్ 362 పార్లమెంట్ మరియు రాష్ట్ర శాసనసభలకు సిఫార్సు చేస్తుంది. ఆర్టికల్ 362, దాని సిఫార్సులో గోప్య పర్స్‌కు సంబంధించిన ఒప్పందాలకు పరిమితం కాలేదు మరియు రాజ్యాంగం ప్రారంభానికి ముందు భారతీయ రాష్ట్రాల పాలకులు కుదుర్చుకున్న అన్ని ఒప్పందాలు మరియు ఒడంబడికలను కవర్ చేస్తుంది, దీని ద్వారా భారత రాష్ట్ర పాలకుడి వ్యక్తిగత హక్కులు , అధికారాలు హామీ ఇవ్వబడింది మరియు గౌరవాలు ఉన్నాయి. ఇది ఒక మాజీ భారత రాష్ట్ర మాజీ పాలకుడి ఉదాహరణలో అమలు చేయదగిన ఏ చట్టపరమైన బాధ్యతను దిగుమతి చేయదు. ఒకవేళ, ఒడంబడిక లేదా ఒప్పందం కింద ఇవ్వబడిన హామీ లేదా హామీకి తగిన గౌరవం ఉండాలని సిఫార్సు చేసినప్పటికీ, ఒక రాష్ట్ర పార్లమెంటు లేదా శాసనసభ భారత రాష్ట్ర పాలకుని వ్యక్తిగత హక్కులు , అధికారాలు మరియు గౌరవాలకు విరుద్ధంగా చట్టాలను చేస్తే , శాసన అధికారం యొక్క ప్రయత్నం , ఒప్పందం లేదా ఒడంబడికపై ఆధారపడి, ఏ న్యాయస్థానంలోనూ ప్రశ్నించబడదు మరియు అది రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 363 ద్వారా స్పష్టంగా అందించ బడుతుంది.

తాను విలీన ఒప్పందంలోని నిబంధనలను అమలు చేయాలని కోరడం లేదని మరియు విలీన ఒప్పందంలోని నిబంధనలకు విరుద్ధంగా పన్ను విధించేందుకు ఒరిస్సా రాష్ట్రం నియమించిన అధికార యంత్రాంగం చేసిన దావాను వ్యతిరేకిస్తున్నట్లు అప్పీలుదారు చేసిన విజ్ఞప్తి , విషయం లేదు. నిజం చెప్పాలంటే, అప్పీలుదారు ఆర్టికల్ 4 కింద తన దరఖాస్తుల ద్వారా కోరింది. రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 226 నిబంధనలను అమలు చేయడానికి విలీన ఒప్పందంలో తన దరఖాస్తుల ద్వారా , అప్పీలుదారు వ్యవసాయ ఆదాయపు పన్ను చట్టాన్ని అమలు చేయడంలేదని వాదించారు. మరియు అతనిపై దానిని అమలు చేయాలని కోరుతూ , ఒరిస్సా రాష్ట్రం విలీన ఒప్పందం యొక్క నిబంధనలకు విరుద్ధంగా వ్యవహరించింది మరియు విలీన ఒప్పందంలోని నిబంధనలను అమలు చేయాలని అతను ఉన్నత న్యాయస్థానంను కోరాడు. అందువల్ల అతని ప్రైవేట్ ఆస్తికి సంబంధించి వ్యవసాయ ఆదాయ-పన్ను చెల్లించాల్సిన బాధ్యత చట్టంలోని ఆర్టికల్ 3 కింద అప్పీలుదారుపై విధించ బడుతుంది . అప్పీలుదారు క్లెయిమ్ చేసిన పన్ను నిరోధించడం విలీన ఒప్పందం యొక్క అర్థంలోని వ్యక్తిగత

హక్కులు లేదా అధికారాలలో ఒకటి కాదు మరియు అప్పీలుదారు చేసిన దావా న్యాయమైనది కాదు , చెల్లించాల్సిన బాధ్యతపై అప్పీలుదారు లేవనెత్తిన అభ్యంతరం చట్టం కింద అంచనా వేసిన వ్యవసాయ ఆదాయపు పన్నును కొనసాగించడం సాధ్యం కాదు.

మా ముందు లేవనెత్తాలని కోరిన రెండు అనుబంధ వివాదాలను క్లుప్తంగా ప్రస్తావించవచ్చు. నలభై-రెండు గ్రామాలలో అప్పీలుదారుని మదింపు అధికారి హోల్డర్‌గా ఉంచారు, రెండింటిని అతను 1945 సంవత్సరంలో యువరాణికి (అప్పీలుదారు కొడుకు భార్య) బదిలీ చేసాడు మరియు దాని ఆధారంగా, ఖాతా, ఆ గ్రామాల ఆదాయం అతని చేతుల్లో పన్ను విధించబడదు. ఈ వివాదాన్ని వ్యవసాయ ఆదాయపు పన్ను అధికారి ముందు లేవనెత్తినట్లు మరియు ఆ అధికారి చట్టం యొక్క విభాగం 14 క్లాజ్ (1) పై ఆధారపడిన వివాదాన్ని తిరస్కరించినట్లు అసెస్‌మెంట్ ఆర్డర్ నుండి కనిపిస్తుంది. మదింపు అధికారి తాను తీసుకున్న దృక్కోణంలో సరైనదేనా కాదా అని నిర్ణయించడం ఈ అప్పీళ్ల ప్రయోజనం కోసం అనవసరం. ఉన్నత న్యాయస్థానంలో అప్పీలుదారు దాఖలు చేసిన దరఖాస్తులలో, ఈ అభ్యర్థనను లేవనెత్తలేదు మరియు రెండు గ్రామాల ఆదాయానికి సంబంధించి అతను ఎటువంటి ఉపశమనం పొందలేదు. ఈ ప్రశ్న ఎప్పుడూ ఉన్నత న్యాయస్థానం ముందు వేయబడలేదు మరియు ఒరిస్సా రాష్ట్రానికి ఇప్పుడు అప్పీలుదారు కోరిన దావాను తీర్చే అవకాశం లేదు. ఉన్నత న్యాయస్థానంలో ఈ ప్రశ్న ఎప్పుడూ లేవనెత్తినందున , మేము ఈ వాదనను తిరస్కరిస్తున్నాము.

అప్పీలుదారుకు నలభై రెండు గ్రామాలలో భూములు ఉన్నాయని మదింపు అధికారి గుర్తించగా, అప్పీలుదారు ప్రభుత్వానికి సమర్పించిన ఆస్తుల జాబితాలో , పద్దెనిమిది గ్రామాలను మాత్రమే పేర్కొన్నారని, ఈ జాబితాను ప్రభుత్వం అంగీకరించిందని కూడా కోరారు. భారతదేశం. ఈ ప్రాతిపదికపై ఆధారపడి, అప్పీలుదారు ఈ పద్దెనిమిది గ్రామాల నుండి తన ఆదాయానికి సంబంధించి పన్ను చెల్లించవలసి ఉంటుందని మరియు ఇకపై చెల్లించాల్సిన అవసరం లేదని వాదించాడు. కానీ ఈ అభ్యర్దన కూడా ఉన్నత న్యాయస్థానంలో ఎప్పుడూ లేవనెత్తలేదు మరియు ఈ అప్పీళ్లకు సంబంధించి , ఎటువంటి సాక్ష్యాధారాలు లేవనెత్తని మరియు ఉన్నత న్యాయస్థానం ఎటువంటి నిర్ధారణ ఇవ్వని ప్రశ్నపై విచారణకు మేము ప్రవేశించలేము.

మేము తీసుకున్న వీక్షణలో , 1958 యొక్క 307, 308 మరియు 309 అప్పీళ్లు విఫలమయ్యాయి మరియు ఖర్చులతో తీసివేయబడ్డాయి. ఒక వినికిడి రుసుము ఉంటుంది.

అప్పీళ్లు కొట్టివేయబడ్డాయి.